

λέως, νὰ σοῦ δώσουν διαταγὴν ἀποβλέπουσαν ἐμέ.

Ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ, ὁ Ἑρρίκος Κορμίρ ἔπασεν εἰς τὰ γόνατα τῆς Καρολίνας, ἥτις τὸν ἐξέλαβεν ὡς τρελλόν, καὶ ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπληξέως ἀκούουσα τοὺς χαροποὺς καὶ ἀπυαρτήτους λόγους, τοὺς ἐπισφωρευμένους εἰς τὸ στόμα του.

Ἡ νέα Παννεβίτζ ἔμενε λοιπὸν ἐκθαμβος εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην· ἀλλ' ὁ Καννεμπέργ ἐφάνερονε δυσαρέσκειαν πολλὴν καὶ ἀγανάκτησιν. Ἐτέντονε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐλειονόλογε τὴν τύχην του, καὶ ὕψονε κεραυνωμένας χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, χωρὶς νὰ ἡμπορέσῃ νὰ προφέρῃ λέξιν· ἐκύτταζε πότε τὸ ζεῦγος τῶν ἐραστῶν, πότε τὸν βαρόνον, ὅστις μόνος δὲν ἐφάνερονε τὴν παραμικρὰν ἀπορίαν διὰ τὸ παρὸν θέαμα.

Τέλος πάντων, ὁ μυθοποιὸς ἡμπόρεσε νὰ προφέρῃ ὀλίγας λέξεις ἐν μέσῳ τῆς κοινῆς ἐκπληξέως.

— Καὶ πῶς! βαρόνε, ἐτραύλισεν, ἀνέχεσαι παρόντος σου νά . . .

— Τί θέλεις; τὸν διέκοψεν ὁ Παννεβίτζ. Ἐσυμφωνήσαμεν μεταξὺ μας· μ' ἔκαμεν ἀρχικλειδοῦχον.

— Καλὲ, ἀλήθεια! πάτερ μου, ἀνέκραξεν ἡ Καρολίνα, τόσον μεγάλη εὐτυχία! Ὁ Ἑρρίκος σύζυγός μου!

Καὶ, ἀφοῦ εἶπε τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔπασαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ νέου ζωγράφου, καὶ εὐθὺς σχεδὸν κάλυμμα μαῦρον ἐσκέπασε τὸ ὕψρον βλέμμα τῆς· αἱ παρειὰ τῆς ὠχρίασαν, ἐκλονήθη, καὶ ἐλειποθύμησεν, ἀπὸ ἐκπληξίν, συγκίνησιν καὶ χαρὰν, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Κορμίρ.

Ὁ πατὴρ καὶ ὁ ἐραστής ἀπέθεσαν ἰσχύως τὸ χαριτόβρυτον σῶμα τῆς Καρολίνας ἐπὶ μεγάλου θρόνου.

Μετ' ὀλίγον, ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἔχαμογέλα πρὸς τοὺς φίλους τῆς.

Ὅλα ταῦτα δὲν ἦσαν διόλου ἀρεστά εἰς τὸν Καννεμπέργ.

— Αὐτὸ δὲν ἡμπορεῖ νὰ γείνη, ἀνέκραξεν ἀγανακτῶν ὅτι ἔβλεπε τὰ πράγματα ἀκολουθοῦντα τοιοῦτον δρόμον· διότι, τέλος πάντων, ἔχω τὸν λόγον σου, βαρόνε· σοῦ ἠγόρασα τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως εἰς τιμὴν ὑπέρογκον, ὑπὸ τὸν ῥητὸν ὅρον ὁμῶς . . .

— Τί ὅρον, ὅρον! τὸν διέκοψε μεγαλοφώνως ὁ νέος Γάλλος, βλέπων ἐρχόμενον τὸν ὑπασπιστὴν τοῦ βασιλέως. Ὅρον! ὅταν εὐτυχῆς ἔχω ὡς ἰδιοκτησίαν σου εἰκόνα θαυμαστήν, ἔργον τῶν χειρῶν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος!

Ὁ μυθοποιὸς ἠτοιμάζετο νὰ γογγύσῃ, καὶ νὰ λαλήσῃ ἀνευλαβῶς κατὰ τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Γουλιέλμου, ἀλλ' ἐμποδίσθη ἐμφανισθέντος τοῦ ὑπασπιστοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἰδεῖ ὁ Κορμίρ.

Ὁ ὑπασπιστὴς ἔδωκεν ἔγγραφον εἰς τὸν Καννεμπέργ, μείναντα κωφόν καὶ ἀλαλον διὰ τὴν παρουσίαν του.

— Εἶναι ὁ διορισμός μου! ἀνέκραξεν ὁ βαρόνος τρέδων τὰς χεῖράς του.

— Ὅταν ἐμβήκες, εἶπεν ὁ νέος ζωγράφος πρὸς τὸν ὑπασπιστὴν, ὁ κύριος Καννεμπέργ ἐξέφραζε τὴν εὐχαρίστησίν του διότι ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν κύριον

βαρόνον, εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν τῶν χιλίων πεντακοσίων φλωρίων, εἰκόνα μεγαλοπρεπῆ ζωγραφηθεῖσαν ἀπὸ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

— Ὡ τὸν ἐδελυρὸν ψεύστην! ἐμουρμούρισε κρυφίως ὁ μυθοποιός.

Ἀλλ' ὁ γάλλος ζωγράφος, πλησιάσας εἰς τὸ αὐτίον τοῦ ἀκαδημαῖκου, εἶπε·

— Σιώπα, μὴν ἐξευτελίζῃς τὴν ζωγραφίαν τοῦ βασιλέως· εὐρίσκεις ἔπειτα καὶ σὺ ἄλλον κανένα ἀνόητον, καὶ τὴν πωλεῖς εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Ο ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΗΣ ΓΟΤΤΙΓΗΣ.

(Συνέχεια, ἰδὲ φυλλάδιον 44.)

— Ἀλλὰ, mein herr, ἀπεκρίθη μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ὁ Φορνάριος — δὲν θ' ἀρνηθῇς τοῦλάχιστον διὰ τὴν γρατὴν Μάρθαν....

— Πάλιν τὴν γυναῖκα ταύτην μοῦ φέρεις εἰς τὸ μέσον! Παράδοξον πρᾶγμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἡ ἐπιμονὴ τινῶν ἀνθρώπων, ν' ἀναμειγνύουν τὰς μικρολογίας μετὰ σοβαρώτερα συμφέροντα, καὶ νὰ θέλουν ν' ἀναγκάζουν τοὺς εἰς ὑψηλὰς θέσεις εὐρισκομένους νὰ συμμερίζωνται τὰς μικρολόγους φροντίδας των.... Λυποῦμαι, ἀγαθὲ μου Φορνάριε, ὅτι σὲ βλέπω νὰ μοῦ ἀποδίδῃς τόσον ὀλίγην δικαιοσύνην.... Ὀλίγην ὑπομονὴν ἀκόμη, ὀλίγην ἀκόμη προσπάθειαν, καὶ φθάσω εἰς τὸν σκοπόν, καὶ ἀναβαίνω τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς δυνάμεως.... Τὸ ἐννοεῖς αὐτὸ, σεῖδάσμιε σοφὲ μου; Ὁ πρωθυπουργός — ἐπρόσθεσε χαμηλόνων τὴν φωνήν — εἶναι ἤδη κατεβεβλημένος ἀπὸ τὴν ἡλικίαν καὶ τοὺς κόπους· ἔχει ὑπόληψιν πρὸς σέ, δόκτωρ· πρέπει νὰ τὸν συμβουλευσῃς νὰ παραιτηθῇ. Καὶ αὐτὸς συνέλαβε κλίσιν τινὰ πρὸς ἐμέ, καὶ ὁ ἴδιος αὐτοκράτωρ, λέγουν, ἐκτιμᾷ ὅπως οὖν τὴν ἱκανότητά μου. Ἄς ἐνεργήσωμεν ὁ καθείς ἰδιαίτερος πρὸς τὸν φίλον σου, ὥστε, ὅταν ἔλθῃ ἡ ἀρμόδια στιγμή, νὰ λαλήσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα...

Ἐκτοτε, ὁ Φορνάριος ἐπισκέφθη πολλάκις τὸν ἐνδοξον φίλον του, ὅστις τὸν ἠγάπα διὰ τὸν ἀπλοῦν καὶ τίμιον χαρακτήρα του, καὶ τὸν ἐτίμα διὰ τὴν μεγάλην παιδείαν του. Ὁ πρωθυπουργός οὗτος τὸν ἐσυμβουλεύετο συχνάκις περὶ τῶν ἰδιαίτερων του ὑποθέσεων, καθὼς καὶ περὶ πολλῶν ζητημάτων τοῦ δημοσίου συμφέροντος, καὶ ὁ Φορνάριος, φροντίζων συγχρόνως περὶ τῆς φιλοδοξίας τοῦ Φράγκ καὶ τῆς ὑγιείας τοῦ πρωθυπουργοῦ, κατέφερε τὸν τελευταῖον τοῦτον νὰ πείσῃ τὸν αὐτοκράτορα νὰ δεχθῇ τὴν παραίτησίν του, καὶ νὰ διορίσῃ τὸν προττατευόμενόν του εἰς τὴν θέσιν του.

Ἡ τελευταία τοῦ Φράγκ ἐπιθυμία τέλος πάντων ἐξεπληρώθη· ἡ τύχη τὸν ἔφερεν, ὡς διὰ τῆς χειρὸς, εἰς τὸν κολοφῶνα τῶν τιμῶν. Ἀπεχαιρέτησε διαπαντός τὸν εἶον τοῦ καθηγητοῦ, καὶ, παραιτήσας τὴν ἀπλὴν κατοικίαν του, κατέλυσεν εἰς ἓν τῶν μεγαλοπρεπεστέρων παλατιῶν τῆς Βιέννης.

Τόσον πλῆθος αὐλικῶν, ὑπουργηματοθηρῶν καὶ ἐξόχων ὑποκειμένων πλάτης τάξεως καὶ παντὸς βαθ-

μοῦ ἐπεσωρεύοντο εἰς τοὺς προθαλάμους τοῦ πρωθυπουργοῦ κατὰ τὰς πρώτας τῆς καθιδρύσεώς του ἡμέρας, ὥστε ὅλοι οἱ ἀγῶνες τοῦ Φορνάρου εἰς τὸ νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιόν του ἐστάθησαν μάταιοι. Τέλος πάντων, αἱ θύραι ἠνοίχθησαν εἰς τὰς ἐπιμόνους αἰτήσεις του, καὶ, μὲ φόβον πλήρη σεβασμοῦ, ὁ ἀγαθὸς δόκτωρ ἀνέβη τὴν πλουσίαν κλίμακα τῆς κατοικίας ταύτης τῶν μεγαλειῶν, τῆς ὁποίας τὴν εἰσοδὸν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχεν εὐκολύνει εἰς τὸν Φράγκ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κλητὴρ τῆς ὑπηρεσίας ἀνέγειλε τὸν δόκτωρα Φορνάριον εἰς τὸν πρωθυπουργόν, ἡ ἔξοχότης Του ἔνευσεν εἰς δύο γραμματεῖς, γράφοντας καθ' ὑπαγόρευσίν του, ν' ἀναχωρήσουν.

— Ἄ! ἔξοχώτατε, ἀνέκραξεν ὁ Φορνάριος ἀφοῦ ἐξηλθάν· εὐσπλαγχνίσου τὸν παλαιόν σου διδάσκαλον . . . δὲν ἤμπορῶ νὰ εἰπῶ τὸν φίλον σοι;

— Τί ζητεῖς ἀπ' ἐμέ; ἠρώτησε ψυχρῶς ὁ πρωθυπουργός.

— Νὰ μὲ φιλοξενήσης . . . Ἀφοῦ μ' ἐπαραιτήσας μόνον εἰς τὴν τελευταίαν οἰκίαν σου, ἡ οἰκία αὕτη ἐπωλήθη κατὰ διαταγὴν σου, καὶ εὐρίσκομαι σήμερον εἰς τοὺς πέντε δρόμους, στερούμενος καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου . . .

— Αἱ ἀπαιτήσεις σου ἐκούρασαν τὴν γενναϊότητά μου, meinherr Φορνάριε, καὶ μόνη ἡ ἀγαθότης μου ἐνεθάρρυνε τὴν νέαν αὐθάδειαν, τῆς ὁποίας τὴν στιγμὴν ταύτην γίνεσαι ἔνοχος. Ἐνόμιζα ὅτι θὰ ἐνόεις τοῦλάχιστον τὰ χρῆν τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλει εἰς ἐμέ ἡ ὑψηλὴ θέσις μου, καὶ τὴν ἀπόσασιν τὴν ὑποίαν ἔθεσαν διαπαντὸς μεταξὺ σοῦ καὶ ἐμοῦ. .

— Μακρὰν ἀπ' ἐμέ ἡ ιδέα τοῦ νὰ λείψω ποτὲ ἀπὸ τὸ χρεωστούμενον εἰς τὸ ὑψηλὸν σου ἀξίωμα σέβας. Ἀλλὰ καταδέξου, ἔξοχώτατε, νὰ παρατηρήσης ὅτι εἶμαι ξένος εἰς τὴν πόλιν ταύτην. . .

— Καὶ ποῖος σὲ κρατεῖ ἐδῶ;

Ὁ Φορνάριος, τὸν σκληρὸν τοῦτον λόγον ἀκούσας, ματαίως ἐπροσπάθει νὰ κρύψῃ θερμὸν δάκρυον, τὸ ὁποῖον, καταβαίνον εἰς τὰς θαθεῖας ρυτίδας τῶν παρειῶν του, ἐχάθη εἰς τὰς λευκὰς τρίχας τῆς μακρᾶς γενειᾶδος του.

— Ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη γονυπετήσας ἔμπροσθεν τοῦ πρωθυπουργοῦ, ἐγκατέλιπα τὰ πάντα θελήσας νὰ σὲ ἀκολουθῶ. Παραιτηθεὶς, κατὰ ζήτησίν σου, ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ καθηγητοῦ, ἀρῆκα τὰς ἀσχολίας μου, τὰς ὁποίας εἶχα καὶ μόνον πόρον ζωῆς καὶ μόνην μου εὐχαρίστησιν. Δὲν ἔχω σήμερον οὔτε τὰ ἐξόδα τῆς ἐπιστροφῆς μου εἰς Γοττίγγην . . . Ἄλλην ἐλπίδα δὲν ἔχω παρὰ τὴν ἔξοχότητά Σου. . .

— Καὶ μήπως εἶμαι ἐγὼ ταμίας σου;

— Ἐν τούτοις, ἔξοχώτατε, ἐκείνας τὰς εἰκοσιπέντε χιλιάδας φλωρινῶν, διὰ τὰς ὁποίας μοῦ εἶχες δώσει τὸν λόγον σου. . .

— Αὐθαδέστατε! ἂν εἶχα τὴν ἀδυναμίαν νὰ ὑποσχεθῶ τοῦτο εἰς ἄβυσλον νεκρομάντιν, νομίζεις ὅτι ὁ πρωθυπουργός θὰ ἐπικυρώσῃ ὑποσχέσεις ἀπαθείσας ἀπὸ τὴν ἀπειρίαν τῆς νεότητος; Ἐξέλθε, ἄθλιε, καὶ ἐπιστρέψι εἰς τὴν οἰκίαν σου, καὶ εἰς τὰς διαβολικὰς σου ἀσχολίας. . .

— Ἐλεος, ἔξοχώτατε, εἰς τὸ γῆράς μου! Ἡ ὥρα

παρήλθεν, ἀσέληνος εἶναι ἡ νύξ, καὶ ἡ χιὼν σκεπάζει τὰς ὁδοὺς. . .

— Ἐξέλθε, σοῦ λέγω, ἡ τῶρα προσκαλῶ τοὺς ὑπηρετάς μου.

— Εἶναι περιττὸν, ἐπανέλαθεν ὁ Φορνάριος ἀνεγειρόμενος ὑπερηφάνως, καὶ προσηλθὼν ἐπὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ τοὺς δύο μικροὺς καὶ διαπεραστικούς ὀφθαλμούς του· ἐπειδὴ ἡ ἔξοχότης Σου δὲν θέλεις νὰ μὲ φιλοξενήσης εἰς τὸ παλάτιον σου, εἰς Βιέννην, βλέπω ὅτι εἶναι καλὸν νὰ μείνω πλέον εἰς τὴν μικρὰν μου οἰκίαν, εἰς Γοττίγγην. . .

Ταῦτα εἶπεν ὁ Φορνάριος, καὶ ἐσήμανε τὸν κώδωνα· ὁ Φράγκ ἐστρέψε περὶ αὐτὸν βλέμμα πλήρες ἀπορίας, καὶ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ὅτι εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ δόκτωρος Φορνάρου. . .

— Μάρθα! ἀνέκραξεν ὁ δόκτωρ πρὸς τὴν γραῖαν ὑπηρετίην του εἰσελθοῦσαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὁδήγησε τὸν meinherr Φράγκ ἐκτὸς τῆς οἰκίας μου· δὲν εἶμαι τόσον ἀνόητος, ὥστε νὰ παραχωρήσω τὸν κοιτῶνά μου καὶ τὴν κλίνην μου εἰς ἀπλοῦν φοιτητὴν τῆς Γοττίγγης.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

Ἰπάρχει τρόπος πολὺ ὠφέλιμος, καὶ μάλιστα εἰς τὰ μεγάλα ταξείδια, νὰ ἔχωμεν πάντοτε πρόχειρον τὴν χρῆσιν τῶν γεωμῆλων. Βράζονται πρῶτον εἰς ζεστὸν νερόν, μαρίζονται καὶ κόπτονται εἰς μικρὰ κομμάτια· μετὰ ταῦτα, ξηραίνονται καλὰ, ἕως νὰ σκληρυνθοῦν, φυλάττονται ἔπειτα εἰς βουτσίον, ἀπ' ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα φυλάττεται συνήθως τὸ ἀλεύριον, καὶ διατηροῦνται οὕτω πολὺν καιρόν. Ἀρκεῖ, πρὸ τῆς χρήσεως, νὰ κοπανισθοῦν εἰς σιδηροῦν γουδίον.

— Ἐπίσης, κατὰ τὸν φεβρουάριον καὶ μάρτιον, ἂν θέλωμεν νὰ ἐμποδίσωμεν τὴν ἐλάστησιν τῶν γεωμῆλων, ὥστε νὰ μὴ χάσουν τὴν οὐσίαν των, μεταχειριζόμεθα τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Ἀφοῦ τὰ βάλωμεν εἰς μέγα καδῖον, τὰ σκεπάζομεν μεθυστὸν νερόν. Ὅταν ἀρχίσῃ τὸ νερόν νὰ κρυστῇ, τὰ στραγγίζομεν καὶ τὰ ἀπλόνομεν εἰς σάνιδας ἕως νὰ ξηρανθοῦν· ἔπειτα, τὰ φυλάττομεν εἰς βουτσία, πισπιλιζόντες τα μὲ λεπτοτάτην ἄμμον, καὶ οὕτω διατηροῦνται ὅλην τὴν ἀνοιξὴν καὶ τὸ ἐπόμενον θέρος, χωρὶς νὰ βλαστήσουν, καὶ ἐπομένως χωρὶς διόλου ν' ἀνοστήσουν. Ἡ ἄμμος προσέτι τὰ προσφυλάττει καὶ ἀπὸ τὸν πάγον.

— Τὰ περισσότερα ἄνθη ἀρχίζουν νὰ μαραίνονται ἀφοῦ σταθοῦν εἰκοσιτέσσαρας ὥρας εἰς τὸ νερόν. Μερικὰ ζωογονοῦνται ὀλίγον, ἂν ἀλλαχθῇ τὸ νερόν· ἀλλ' ὅλα, ὡς καὶ ὅσα μαραίνονται εὐκολώτερον, πολλὰ ὀλίγων ἐξαιρουμένων, ἐπανέρχονται εἰς τὴν πρῶτην τῶν ἀνθηρὰν κατάστασιν, ἂν βυθισθοῦν εἰς τὸ ζεστὸν νερόν ἕως τὴν κορυφὴν τοῦ στελέχους. Ὅσος καιρὸς χρειάζεται εἰς τὸ νὰ κρυστῇ τὸ νερόν, ἀρκεῖ καὶ εἰς τὸ ν' ἀναλάβῃ τὸ ἄνθος ὅλην τὴν προτέραν του εὐθύτητα καὶ ζωηρότητα.